

Došttnina
plačana v
gotovini

OD
ME
V
IZ
AFRIKE

III. II 1939

SPORED

za mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani od 25. do 30. julija 1939.

Torek, 25. julija:

- 18.00 Otvoritev kongresa v stolnici. »Veni sancte«. Otvoritveni govor predsednika kongresa Kristusa Kralja škofa dr. Gregorija Rožmana, Blagoslov.
- 19.00 Slovesna otvoritev kongresnih zborovanj v Unionu. Govori kanonik dr. Friderik Mack, Luxemburg.

Sreda, 26. julija:

Predmet zborovanj: Verski preporod.

- 7.00 V stolnici sv. maša s pridigo v francoskem jeziku.
- 9—12 I. študijsko zborovanje v Unionu: »Bistvo in cilj verskega preporoda«. Referent: župnik dr. Laros Koblenz, Stolzenfels (nemško). Koreferent: dr. Viktor Korošec, univ. prof., Ljubljana (slovensko). Razgovor po jezikovnih skupinah.
- 16—18 II. študijsko predavanje v Unionu: »Sredstva in pota verskega preporoda«. Referent: P. Galileo Venturini, Rim (italijansko). Koreferent: prof. dr. Marcelin, Pariz (francosko); direktor Galdynski, Poznanj (poljsko); Salvatore Camera, drž. poslanec, Neapelj (italijansko).
- 19.30 Večerne pobožnosti po cerkvah.
- 20.30 »Cerkveno leto v slovenskih pesmih in šegah«.

Četrtek, 27. julija:

Predmet zborovanj: Nravni preporod.

- 7.00 V stolnici sv. maša s pridigo v poljskem jeziku.
- 9—12 III. študijsko zborovanje v Unionu: »Vzgoja novega pravnega rodu«. Referent: Eksceleuca pom. škof. Rogerij Beausard, Pariz (francosko). Koreferenti: P. Ledit S. J., Rim (francosko); Karitasdirektor Stehlin, Pforzheim (nemško).
- 16—18 IV. študijsko zborovanje v Unionu: »Krščanska vest v javnem življenju«. Referent: Eksceleuca nadškof dr. Josip Ujčič, Beograd (slovensko). Koreferent: generalni vikar Quenet, Pariz (francosko).
- 19.30 Večerne pobožnosti po cerkvah.
- 20.30 Koncert slovenske nabožne pesmi v Unionu. Priredi glasbeno društvo »Ljubljana«.

Petek, 28. julija:

Predmet zborovanj: »Svet za Kristusa!«

- 7.00 V stolnici sv. maša s pridigo v italijanskem jeziku.
- 9—12 V. študijsko zborovanje v Unionu: »Moderni apostolat«. Referent: univ. prof. dr. Swiczawski, Lvov (poljsko). Koreferent: kanonik dr. Anton Sanchez, Palma de Mallorca (špansko).
- 16—18 VI. študijsko predavanje v Unionu: »Sodelovanje lajkov pri verskem preporodu«. Referent: P. Bangha S. J., Budimpešta (madžarsko). Koreferent: dr. Žitko Stanislav, odvetnik, Ljubljana (slovensko).
- 19.30 Večerne pobožnosti po cerkvah.
- 20.00 Slavnostno zborovanje v Unionu.

st

Srce Jezusovo,
Kralj in središče vseh src,
usmili se nas!

Prvi trije mašniki-domačini v apostolskem vikariatu Kisantu.

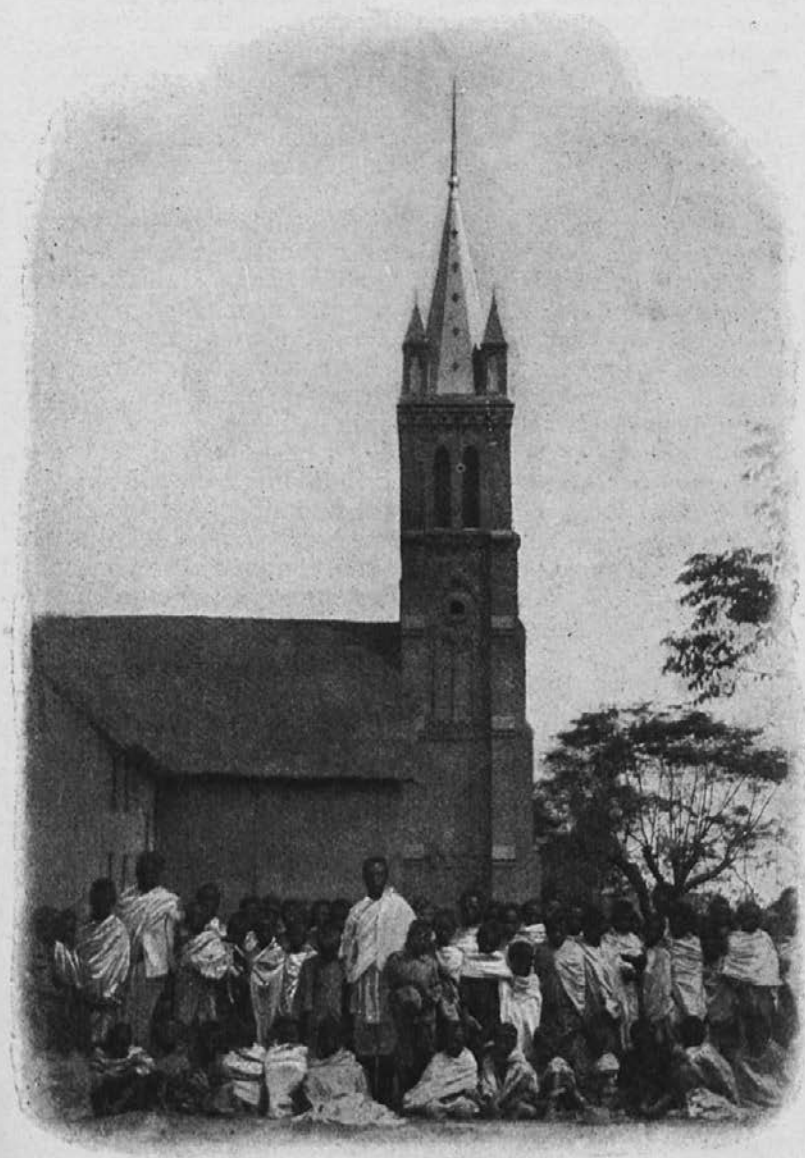
»Pustite kak kraj 20 let brez duhovnika, pa bodo ljudje začeli moliti živino v hlevu.« Tako je rekel znani svetnik in mašnik, župnik iz Arsa. Mi pa pravimo: »Dajte ljudstvu mašnikov-domačinov, pa boste videli, da bo ljudstvo kar drlo za njimi.« — V mnogih krajih v Afriki že delujejo mašniki-domačini med svojim ljudstvom. Kako se je v Kisantu godilo, nam v naslednjem pismu poroča p. Alojzij Denis D. J., prof. bogosl. v semenišču Mayidi. Poročilo je iz l. 1938.

Pred petnajstimi leti je pridigoval p. Butaye svojim novim kristjanom v mali cerkvi v Lemfu o lepoti čistosti in o vzvišenosti duhovskega stanu. Rekel je, da katehisti ne zadostujejo več za uspešno širjenje krščanske vere, ampak da je treba domačine izobraziti in posvetiti za mašnike. Preprosti ljudje niso mnogo razumeli, kar je misijonar pridigal, ker so bili še le pred kratkim sprejeli pravo vero. Znana spalna bolezen je bila razredčila njih vrste in družine po vaseh. Ali je bilo to torej nekaj novega in posebnega, o čemer je pater govoril? Da naj bi njih otroci postali mašniki, ki bi sv. mašo brali in spovedovali, kot to delajo beli misijonarji, pred katerimi imajo tako veliko spoštovanje?! Kako bi to moglo biti? Zmajevali so z glavami.

Nekaj mesecev pozneje se je ustanovilo malo semenišče z devetimi gojenci. Kmalu jih je bilo enajst. Neki mlad pater je poskrbel za stanovanje, stari p. Butaye pa je prevzel vodstvo in vzgojo. Izprva je šlo težko in počasi. Učitelji še niso bili izvežbani, pa manjkalo jih je; učenci so bili počasne pameti in so le počasi razumevali visokost poklica, za katerega so se vzgajali. Treba jih je bilo navajati na nov red in disciplino. Mnogo jih je moralo biti odpuščenih, ker niso kazali poklica. Predstojniki so že skoraj obupali in so hoteli vse skupaj pustiti.

Pa so le leta minevala in pokazalo se je, da Bog blagoslavlja to podjetje. Oglasil se je velik dobrotnik in se je z njegovo pomočjo moglo 1933. leta ustanoviti veliko semenišče. In danes so sadovi tu. Od enajstih prvih gojencev so trije vztrajali do konca, čeprav so jim njih sorodniki delali vse mogoče težave in čeprav je bilo treba vztrajati celih 15 let in doprinesiti marsikatero žrtev... Ti trije so danes mašniki.

Slovesnost mašniškega posvečenja se je vršila 29. decembra v katedrali v Kisantu. Ta cerkev je kakor nalašč za tako slovesnost. Zidana je tako, da združuje njen slog

Prijazna misijonska cerkvea v Afriki, obdana z novimi kristjani.

staro in moderno kot neke vrste podobo tega, da naša vera rada sprejme to, kar vsakokratna doba dobrega iznajde. Zidovje je okrašeno z mnogimi rezbarijami v barvah. Rumeno, modro, belo, črno, rdeče se vrsti zaporedoma kot okus 20. stoletja; celotna stavba pa je romanska in bizantinska. Vse to nas spominja na poslanstvo Cerkve, ki se opira na preteklost, a zaupno in veselo gleda v prihodnost.

Ob 8 je prišel škof Verwimp s svojim spremstvom. Trije novomašniki so bili: Janez Kinsas, Franc Nseka, oba iz vikariata Kisanta, in Klemen Ngunga iz vikariata Kwango. Vsi trije so korakali pred škofom. Misijonarji so bili prišli iz krajev Matado, Nkolo, Mayidi, Lemfu, Kipako in Ngodonga, da bodo mašnikom roke na glavo pokladali. Dvakrat med posvečevanjem se je škof komaj ubranil solzá ob tolikem ginjenju. Gotovo so mu bile v mislih preteklost in vse težave, združene z njo. Med posvetilnimi besedami se mu je od ginjenja tresel glas.

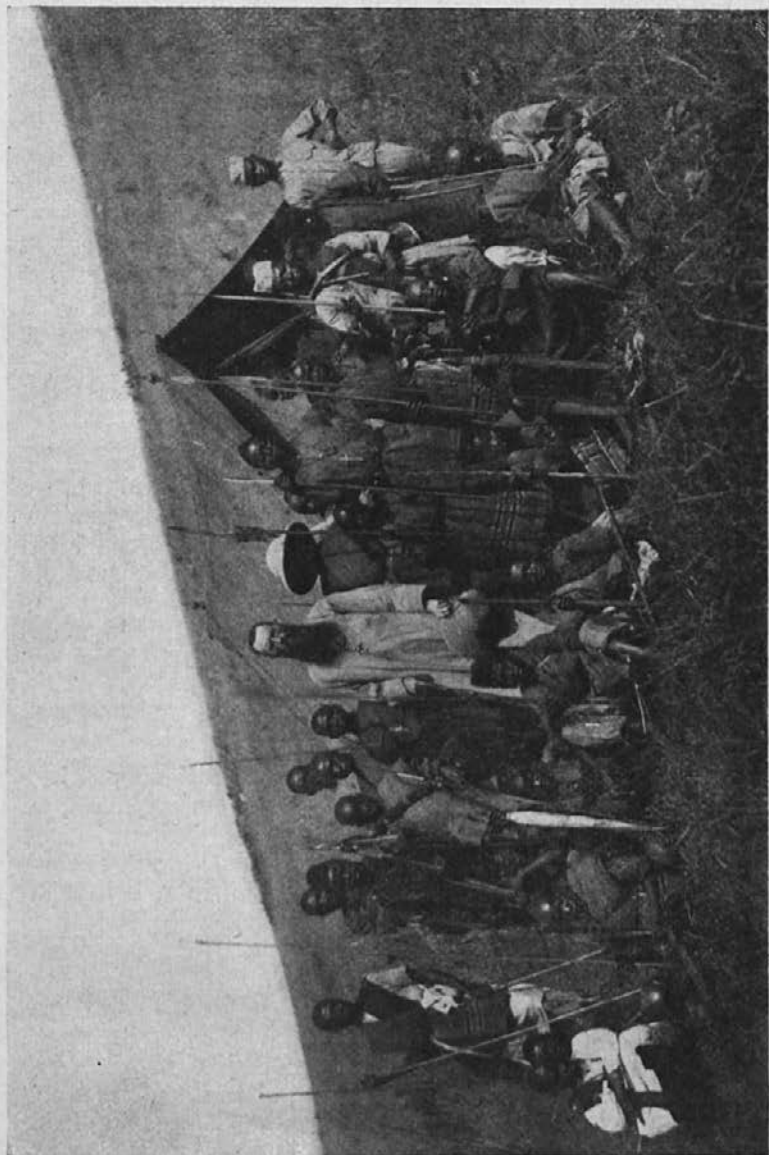
Po sv. maši so novomašniki podelili svojim sorodnikom novomašniški blagoslov. Vse solzne so pokleknile tri matere pred svoje sinove, njihovi bratje pa so bili ponosni. Pred cerkvijo je valovila množica, ki so jo reditelji komaj mogli držati v redu. Z vzvišenega prostora pred cerkvijo so novomašniki blagoslovili še ostalo množico.

Dne 1. jan. je novomašnik Klemen imel prvo daritev v farni cerkvi sv. Petra v Leopoldvillu ob navzočnosti apostolskega vikarja, njegova tovariša pa sta obhajala ljudi. Cerkev je bila natlačeno polna. Vsi so se prisrčno veselili novomašniške sreče, ki je prevevala zbrane od blizu in daleč.

40 stopinj Celzija v senci.

Iz pisma, ki ga je Klaverjevi družbi poslala misijonska sestra Liliana Pilati iz misijona Mbili v angleško-egiptskem Sudanu, si lahko predstavljamo, kako težke so žrtve, ki jih morajo oznanjevalci krščanstva dan za dnem polagati na oltar svojega poslanstva.

Živimo — piše sestra Liliana Pilati — sredi divjega ljudstva in naša postaja je tako revna, da nimamo niti najpotrebnejših reči. Najbolj pogrešamo štedilnika. Ne želimo si ga zaradi udobnosti, ampak zato, da bi sestro kuharico obvarovali pred boleznijo, ker mora zdaj kuhati za deset oseb na navadnem ognjišču, ki je napravljeno iz

Zamorski semeniščniki s svojim predstojnikom na počitnicah.

opeke. Tako je dan za dnem izpostavljena dimu in neznosni dvojni vročini: tisti, ki jo izžareva plapolajoči ogenj na ognjišču, in tisti, ki jo izpuhteva sončna pripeka. Kakšna je vročina pri nas, si lahko predstavljate, če vam povem, da smo imeli včeraj 40 stopinj Celzija v senci! Razen s kuho se mora sestra ukvarjati tudi s poukom otrok in odraslih. Če bi imela na razpolago štedilnik, bi si prihranila mnogo časa in bi se lahko mnogo bolj posvetila pravemu misijonskemu delu: spreobračanju duš.

Prispevke za nabavo štedilnika za misijon Mbili hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja.

Lepa slovesnost prvega sv. obhajila.

Piše p. Jakob, misijonar v Bazutu, Južna Afrika.

Ali si morete misliti kaj bolj ljubkega, ko pisano množico otrok, ki klečijo pri obhajilni mizi, da prvič v življenju prejmejo ljubega Jezusa v svoja nedolžna srca! To so za misijonarja ure tolažbe, ki ga dvigajo še pozneje ob času potrtosti. Tudi za sorodnike so to nepozabni trenutki. Že zdavnaj prej so se veselili teh dni in sedaj komaj čakajo na trenutek, ko bodo njih otroci kakor angelčki šli od obhajilne mize z Jezusom v srcu.

Tak praznik sem doživel letos na praznik presvete Trojice.

Zdaj je v naši deželi zima. Po gorah leži sneg, ki se ob sončnem vzhodu kar lesketa. Ob 10 sedem na konja, da pojezdím v sosedno postajo, ki je 6 ur oddaljena. Sonce kljub zimi pripeka, da moram vzeti tropični klobuk s seboj. Mojemu konju, ki me že sedem let nosi preko hribov in dolin, je treba nekoliko biča, ker gre sicer le počasi. O mraku sem na mestu. Nekaj otrok me pride pozdravit, drugi bodo prišli drugi dan.

Tu je nova stranska postaja, ki pa je v lepem razmahu. Versko življenje je toliko napredovalo, da bo kmalu treba stalnega duhovnika. Je 50 otrok, ki bi bili za prvo sv. obhajilo, a jih je le 19 pripuščenih, ker drugi ne znajo dovolj katekizma. Med duhovnimi vajami, ki so nekaka priprava za to slovesnost, so bili vsi otroci vsak dan pri sv. maši. Med dnevom poslušajo govore, molijo in opravljajo razne pobožnosti. Kako me veseli, ko jim zunaj na prostem pripovedujem o Bogu.

Slavnostni dan.

V nedeljo je bilo lepo vreme, česar smo bili vsi veseli. Sončno, milo, brez vetra. Res krasen dan, če pomislimo, da je še prejšnji dan bil zelo viharen in je bilo nebo prepreženo s temnimi oblaki.

Slovesnost se je vršila na prostem. Pod skalnato steno smo postavili oltar. Počez smo razpeli streho, za tlak je služila trava, mehka sicer, a nekam ožgana zaradi suše. V krogu smo posadili nizko grmovje. Bilo je vse preprosto, a lepo in naravno. Mnogo ljudi je prišlo; tudi protestanti in pogani. Toliko ljudstva na tem kraju še ni bilo.

Prvoobhajanci so šli v procesiji pobožno na določen prostor. Spremljali so jih vsi šolski otroci. Med potjo so v domačem jeziku peli cerkveno pesem »Batho rethabile joala« (Veselite se vsi narodi).

Na dano znamenje vsi pokleknejo, v pričakovanju, da bodo deležni skrivnosti božjih. Mnogo poganov je bilo tu, ki so prvič v življenju bili tako blizu katoliškega duhovnika. Goreče sem prosil Boga, naj bi razsvetlil njih srca. Razlagal sem jim, kako je bil Jezus obljubil, da bo dal ljudem nebeškega kruha, in kako je potem obljubo izpolnil, ko je postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa. To je vzvišena skrivnost, ki se sedaj obnavlja vsak dan v blagor ljudi. Potem sem s primerami razlagal, kako blagodejno ta zakrament učinkuje na duše. Preroka Elija je sam angel zbudil in mu velel, naj je kruh, ki je bil v pepelu pečen. Jedel je in v moči tega kruha hodil 40 dni in 40 noči do božje gore Horeb. Gora Horeb, to so za nas nebesa. Za pot v nebesa se moramo okrepčati s kruhom močnih; to je sv. obhajilo. Ko so Izraelci 40 let hodili skozi puščavo, jih je Bog čudežno hranil z mano. Tudi naše življenje na zemlji je potovanje skozi puščavo težav in trpljenja; treba nam je jedi in pijače. To je nebeška mana, ki v sv. obhajilu krepča pobožne duše, da so potem sposobne za ljubezen in žrtve.

Potem sem rekel: »Glejte, še malo trenutkov, in Jezus bo tu. Pristopite k njemu z vernimi srci! Kadar je Jezus bolnike ozdravljaj, je poprej vprašal, če imajo trdno vero vanj. Ali pa je rekel: 'Tvoja vera ti je pomagala.' Zato tudi vi imejte trdno vero, da bo Jezus velike reči naredil v vaših dušah. Jezus nas zelo ljubi, zato pa tudi od nas zahteva ljubezni. Ljubezen se pokaže v delih. Varujte se greha, izpolnjujte božje zapovedi. Nikdar ne pozabite tega dne in te ure!«

Srečne prvoobhajanke.

Potem smo molili in peli evharistične pesmi. Potem je bilo vse tiho; tudi ptičjega petja ni bilo slišati, zato ker v Južni Afriki ptiči nič ne pojejo.

Zvonček je zapel in naznanjal, da bo Jezus kmalu tukaj. Množica je molila in molčala. Potem: »Gospod, nisem vreden ...« In Jezus je prišel v srca otrok, ki so ga tako zaželeli.

Po sv. maši smo skupno opravili zahvalo. S tem je bila slovesnost končana.

Za zajtrk smo dali otrokom kavo in kruh. Nato je bil pouk za tiste otroke, ki so se pripravljali na sv. krst.

Potem je bila zaprisega prvoobhajancev. Po kratkem nagovoru, ki so ga stoje poslušali, so vsi pokleknili k evangeljski knjigi in glasno ponovili krstno obljubo.

Prav nazadnje so se obhajanci posvetili še Materi božji pred Marijino sliko. Enoglasno so molili: »Spomni se, o presladka Devica Marija...« Marija je z nebes doli dobrotno poslušala njih prošnje.

Eden kristjanov, ki je bil med svetim opravilom razmišljen, se je sam obtožil svoje slabosti in prosil odpuščenja, ako je komu slab zgled dal. Štirje pogani pa so kleče prosili, da bi bili sprejeti med katehumene. Drugi dan so prišli še štirje. Tako je lepa slovesnost tudi na druge delovala in jih pripeljala k sveti veri.

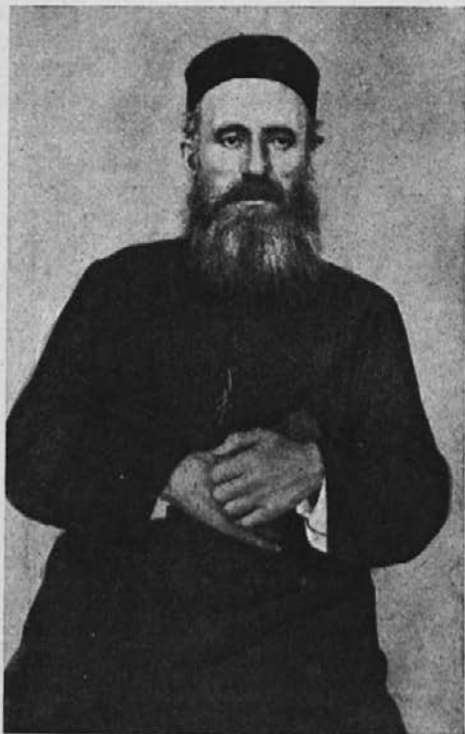
Pastirsko potovanje v deželi faraonov.

Piše nadškof Marko Khouzam.

V bližini Khattara smo sezidali cerkev, ki je na njej še 50.000 frankov dolga. Katoličani so tu revni in skoraj izginejo med veliko množico mohamedancev. Tudi nam delajo vse mogoče ovire. Župan kraja je kupil poleg cerkve zemljišče in sedaj zida tik ob cerkvenem zidu novo hišo, samo da nam bo nagajal. Zaprl je tudi cesto, ki vodi do cerkvenih vrat, češ da je njegova last. Tako smo res v škripcih. Poklicali so me, da naj stvar razsodim. Poklical sem arhitekta, da je napravil natančno skico, in sem ga pooblastil, da naj, ako potrebno, stvar tira pred sodnika. In koliko nas bo to stalo! Pa čeprav pravdo dobimo, ali smemo upati, da bomo potem imeli mir? Naši katoliški otroci morajo hoditi v mohamedansko šolo, kjer jih mučijo učitelji, ki so županovi prijatelji. Zato pa moramo tudi mi ustanoviti svojo šolo. Toda kako plačevati učitelja, ki mora imeti svojih 150 francoskih frankov na mesec? Kdo nam jih bo dal?

V nedeljo sem imel v Khattari slovesno službo božjo, ki je trajala štiri ure. Morda mislite, da so bili ljudje nejevoljni zato? Nikakor! In bi ne bili, če bi trajalo opravilo še dalj. Cerkev je bila natlačeno polna; tudi mnogo pravoslavnih je prišlo. Pred oltarjem sem se počutil krepkega, čeprav je bila vročina huda in jaz utrujen. 14 dečkov je, porazdeljenih v dva dela, pelo liturgične pesmi. Župnik se zelo briga za lepo petje in je s tem privabil ljudi v cerkev.

Ko bi gospod le bolj zdrav bil! Vročina ga zdeluje, jaz pa mu ne morem poslati pomočnika. Ako gre za nekaj dni kam na oddih, so mu takoj farani za petami, ker ga zelo ljubijo. Obdelujejo ga s pismi in telegrami, da bi ga čimprej zvalili domov. Tako ne najde miru in oddiha. Tu bi bilo treba šole za dečke, ker sicer gre versko življenje le počasi naprej in delo je večinoma brez uspeha.

Misijonar o. Jakob Berthier, D. J., ki je pred 33 leti umrl na otoku Madagaskarju mučeniške smrti.

V Nagadi sem doživel malo in smešno dogodivščino. Ko sem obiskoval kmečke domove, so me spremljevale nekatere sestre iz Evrope. Ljudje so prinesli vodo, da bi jo blagoslovil. Voda pa je bila rjava kakor kava. Pa je vprašala neka sestra, kako da mi ne prineso čiste vode.

»Sestra, to je voda iz Nila,« sem ji odgovoril. Voda iz Nila ima namreč vedno ilovko v sebi.

»Pa, ali ljudje tako vodo pijejo?« se je čudila.

»Da, sestra. Tudi vi jo boste danes pili.«

Ni mogla verjeti. Toda vročina rodi žejo, žeja pa jo je primorala, da vode ni samo pokusila, ampak nekaj kozarcev popila na en dušek. In je rekla, da ilovke niti občutila ni. Seveda, čista voda bi bila boljša. Vendar je voda iz Nila še vedno okusnejša ko tista iz domačih vodnjakov, ki je osladna. Človek se mora vsemu privaditi.

V Akhimu, ki je bil poprej središče katolištva, stane sedaj le kakih 50 katoliških družin; vse druge so se izselile. Od časa do časa pride katoliški duhovnik, da tam mašuje. Tudi jaz sem se takoj napravil za sv. mašo. Prišlo je toliko ljudi, da se mi je škoda zdelo, ko bi bil samo tiho mašo imel, zato sem imel zopet slovesno opravilo. Pridigovala bi bila rada oba mašnika, ki sta mi asistirala, toda pridigo sem prevzel sam. Navzoči so bili večinoma protestanti in pravoslavni, pa so bili vendarle veseli službe božje. Iz tega se vidi, da se bo dalo tu še marsikaj dobrega napraviti. Ko bi bil tu vsaj en stalen duhovnik. Pred 15 leti je že bil in je imel lepe uspehe, toda škof ga je moral odpoklicati zaradi pomanjkanja duhovnikov.

Težki dnevi.

Piše sestra Lucijana, benediktinka, Peramiho.

Zadnja dva meseca sta bila pri nas posebno težka in polna skrbi, ker je razgrajala gripa in napravila mnogo škode na zdravju naših gojencev.

Bilo je neke sobote popoldne, ko sem hotela šolo zapustiti, ko pride deček od onstran dvorišča in pravi: »Mama, naš Anton prosi, da bi prišel pater misijonar, da ga spove.« Nisem mogla verjeti, da bi bilo tako nevarno, ker Anton je bil šele dva dni bolan in je trdil, da ga le glava boli (»Kichwa tu«). Toda glej, termometer je pokazal 40°, znamenje, da je bolezen nevarna. Pater, vodja šole, je tedaj v farni cerkvi spovedoval. Takoj sem tekla ponj, in pater je šel v šolsko bolnišnico. Pa je bil razočaran, ker ni bil Anton bolan, ampak neki učenec, Makarij, je ležal brez zavesti in pri 41° vročine.

»Kdaj pa je zbolel?«

»Danes. To uro,« so odgovorili okoli stoječi.

Takoj so ga prenesli v večjo bolnišnico, kjer so stregle sestre. Mislili so, da je ali vnetje pljuč ali malarija.

Anton pa je prosil, da bi tudi on smel ostati v glavni bolnišnici, ker se mu zdi, da ima tudi on malarijo. Željo so mu izpolnili.

Prišla je nedelja. Makarij se je boril s smrtjo. Srce mu je le slabo bilo. Prevideli so ga za smrt.

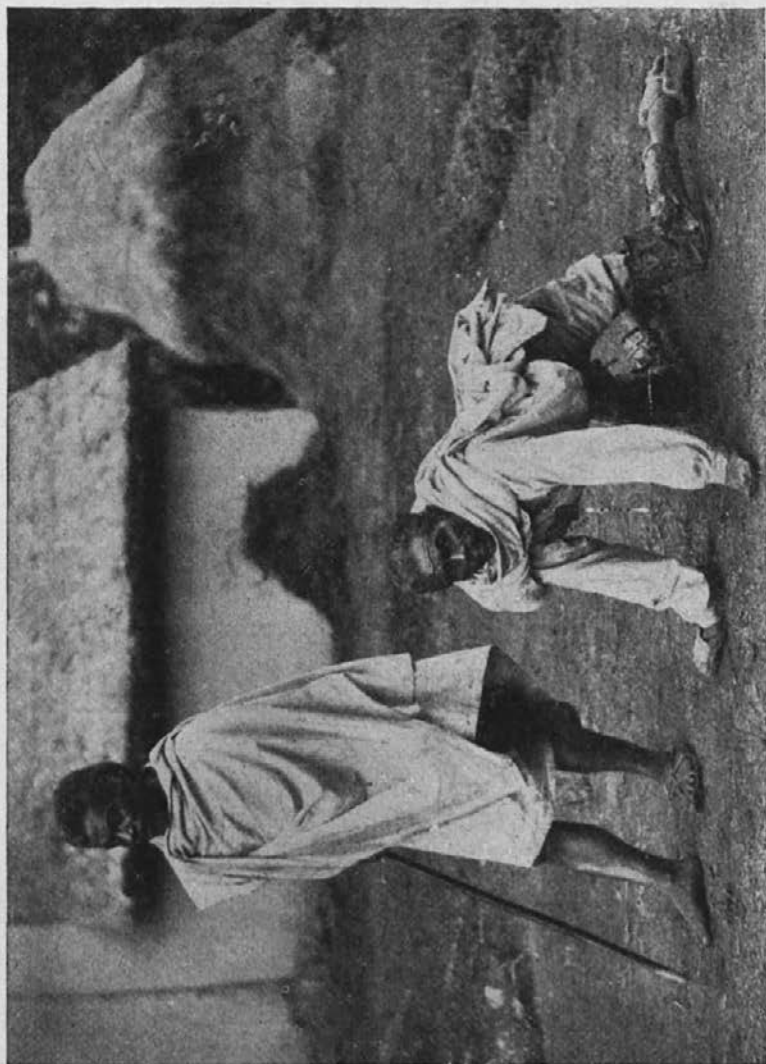
Tudi v šolski bolnišnici smo imeli polne roke dela. Kasijan je imel 40 stopinj vročine, drugo jutro Tobija ravno toliko. Visoka vročina, glavobol, bolečine v prsih: vse to ne pomeni nič dobrega. Tako so minevali dnevi, polni skrbi. Vselej sem zaskrbljena prestopila šolski prag, ker vselej sem zapazila v očeh otrok nove primere vročine in ko sem zmerila toploto, je termometer pokazal 39 ali 40 stopinj. Zlasti je bilo zdelalo Kasijana. Kri mu je tekla iz nosa in se ni hotela ustaviti. Kaj bo storilo oslABLJENO srce? Ko sem ga v torek pred šolo obiskala, mi je bolniška sestra pošepnila: »Vsako upanje smo zgubili, srce bo omagalo, preveč krvi je izgubil.« Vse življenje še ni videla, da bi komu odteklo toliko krvi. A dečko je bil vedno pri zavesti.

Ko sem ga vprašala, kako mu je, je odgovoril tiho: »Dobro, mama, samo bolan sem.« In je pokazal na prsi, kjer mu je srce komaj še utripalo. Potolažila sem ga, da bo že bolje. To mu je dobro delo, ker v šolo je zelo rad hodil.

Preteklo noč ga je bolniška sestra opozorila na nevarnost, toda Kasijan ni maral slišati. »Mama,« je rekel, »jaz bi bil tako rad učitelj.« Žejen je bil, a po polnoči ni hotel ničesar zaužiti, zato ker je hotel zjutraj prejeti sveto obhajilo. Ko smo mu rekli, da bo kljub temu obhajan, ni hotel verjeti. Iz ljubezni do evharističnega Jezusa je hotel trpeti žejo.

Ko sem bila še pri njem, je postal čudno nemiren in je prosil: »Mama, jaz bi rad šel na izprehod.« Potem je rekel svojemu najboljšemu prijatelju: »Florijan, poklič mi vse prijatelje.«

Kako težko človeku dé, ko mora stati ob bolniški postelji, pomagati pa ne more. Kri mu je še vedno tekla iz nosa, in to ga je vedno bolj slabilo. Pater, ki ga je bil pred dvema urama previdel, mu je vnovič podelil blagoslov. Tako je bila njegova duša pripravljena na odhod. Ko je pater odšel, je postal še bolj nemiren. Premetaval se je po postelji in se večkrat zgrabil za srce, ki mu je nemirno plalo. Naposled je rekel kakor v zadregi: »Kam naj še ležem in kako naj se obrnem?« Molili smo kratke molitvice.

Dva uboga gobavca. Ta bolezen je ena izmed najstrašnejših.

Naenkrat je zaprosil: »Mama, dvigni me.« Dvignili smo ga nekoliko. Smrtni boj se je začel. Počasi smo ga položili nazaj. Komaj se je vrnil pater in začel moliti molitve za umirajoče, je izdihnil svojo dušo.

Ko so otroci zvedeli, da je Kasijan umrl, so bili zelo žalostni. Kako nenadoma jih je zapustil! Njegovi rojaki

so mu izkopali grob. Krsta za mrliča tu ni v navadi. — Truplo zavijejo v odeje in polože v lepo izkopani grob. Potem nalože dračja na vrh in špranje in odprtine zamaše z mahom, da prst ne more skozi. Tako so položili tudi Kasijana.

Ob 8.20 je Kasijan umrl, pokopali pa so ga že ob 3 popoldne: zavoljo vročega podnebja je to potrebno. Vsi otroci in učitelji so šli za pogrebom. Bilo jih je 400. Med glasnimi molitvami so ga spremili v cerkev, kjer so položili truplo na oder. Semeniščniki so zapeli Miserere, duhovniki so odmolili molitve in potem so zanesli truplo na pokopališče in ga pokopali med petjem in molitvami. Vsi učenci so bili potrti. V desetih dneh so dva izmed sebe izgubili; kmalu po tistem je slabost napadla še enega dečka, ki je tudi umrl.

Ko sem se vračala s pokopališča, sta mi prišla nasproti dva dečka in sta tožila, da ju glava boli. Termometer je kazal pri enem 40.2°, pri drugem pa 39.9°. Pa to nista bila sama ta dan. Tudi živahni Pavel je bil ta dan izredno tih, tako da sem ga vprašala: »Pavel, si bolan?« »Samo glava me boli,« je rekel. A glej: termometer je kazal 40°. In še eden je bil za tem. Za vse sem bila v strahu, da bodo umrli. V teku enega tedna so pripeljali v bolnišnico 60 hudo bolnih učencev. Noč in dan je bilo treba čuti pri njih. No, hvala Bogu: zdaj je zopet bolje. Le 16 jih je še okrevajočih.

Pa ne le smrt je redčila vrste naših učencev, ampak tudi gobavost. Pri peterih dečkih so se pokazali znaki te strašne bolezni. Štirje so se precej mirno poslovili od šole, enajstletni Lovrenc pa se ni mogel vdati v svojo usodo. In kako nadarjen deček je bil! Hodil je v tretji razred. Nikakor ni hotel verjeti, da bi imel gobe, ampak je mislil, da je navaden izpuščaj.

Vest o tem, da je Lovrenc gobav, se je hitro razširila. Drugi dan je bil že njegov oče tu, čeprav je bil 8 ur hoda daleč doma.

»Jaz sem Lovrenčev oče,« je rekel, »prišel sem, da se prepričam, ali je moj sin res gobav. Še nihče v naši rodbini ni imel te bolezni.« Jaz sem se mu prijazno smejala, kar je on v dobro razlagal. Ko pa so mu drugi povedali, da je zdravnik tako razpoznal, je končno verjel. Zdaj je hotel storiti vse, kar je bilo mogoče, da bi njegov otrok ozdravel in potem zopet v šolo hodil. Lovrenca pa so prepeljali v zavod za gobavce v Morogoro, kjer redno dobiva injekcije.

Kar čudno je, kako se v teh krajih gobava bolezen hitro širi. Šolski otroci so bili vsi preplašeni, ko so videli, da je zašla bolezen tudi v šole. Dva dni potem je en deček boječe čakal pred šolskimi vrati in zaprosil: »Mama, poglej, ali imam gobe?« In mi je pokazal ramo. Jaz sem ga potolažila, da to ni nič. Vesel si je potem upal v razred.

Poleg mnogo skrbi je tudi mnogo veselja. Lani smo imeli 120 novih učencev. To so bili otroci, ki so bili doma globoko notri v gozdovih. Nekateri še sploh niso dotlej videli belega človeka, zato so se prve dni silno bali. — Misijon jim je bil popolnoma nov svet; zlasti so občudovali šolske sobe z velikanskimi okni. Tudi cerkvice, ki se je tedaj zidala, jim je bila všeč. Nekoč so splezali na vrh zidovja in uživali krasen razgled. Radi donašajo opeko zidarjem ob prostem času.

Zidarji so nekaj mesecev počivali, ker ni bilo dobiti delavcev, pa tudi blagajna se je bila izpraznila. Zdaj pa bomo zopet zidali in, ako Bog da, tudi dovršili stavbo v večjo čast božjo.

Kratka misijonska poročila.

Vsak dan se priporočamo sv. Jožefu in služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, da bi mogli dozditi cerkev. Vi bi se čudili, ko bi videli, kako majhen prostor imamo za službo božjo. Ob nedeljah je prostor do oltarja zatlačen, tako da otroci ovirajo mašnika pri sv. daritvi. Kadar ljudje pristopajo k sv. obhajilu, je prostora komaj toliko, da se more mašnik gibati pred oltarjem. V takem prostoru trpimo že 7 let. Kdaj bomo mogli

prosto zadihati v večji cerkvi? Naš dobri in bolelni pater se je že na vse načine trudil, da bi prišel do potrebnih sredstev. Nešteto pisem je pisal, a večinoma brez uspeha, poguma pa te ni izgubil. Me sestre pomagamo po svojih močeh, da šivamo in peremo. Ako Vam je le mogoče, pošljite nam kaj, da začnemo zidati, ker število vernikov stalno narašča.

Sestra Gracijoza, M. S. C., Marijina dolina (Namaqualandija).

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Zaradi udarca od konja sem dobila na nogi nevarno rano, bila sem operirana. Nato sem še padla in ravno tam zlomila nogo. Rana se je zastrupila. Zdravniki so izjavili, da moram dati nogo proč, če hočem ustaviti zastrupitev. Bila sem že čisto pripravljena na smrt. Neka prijateljica mi prinese vaš list »Odmev iz Afrike«. Brala sem ga. Z domačimi se zatečem k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski. Skupno smo opravljali devetdnevnicu. Noga se je začela boljšati. Hvala Bogu in mojim nebeškim priprošnjikom, danes, na

dan sv. Jožefa, sem prišla eno uro daleč k sv. maši, peš, čeprav s palicami. Upam, da bom tudi te kmalu odložila. V znak svoje hvaležnosti pošiljam skromen misijonski dar; revna sem, zato ne morem poslati več.

Marija Dolinar, Selo.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam misijonski dar.

A. K., Sl. B.

Bila sem hudo bolna. V molitvi se zatečem k služabnici božji Mariji Tereziji in obljubim dar za misijone. Zdravje se je zboljšalo. Iskreno se zahvalim za prejeto milost in pošiljam obljubljeni dar. Priporočam se ji za popolno ozdravljenje.

A. J., Lokve.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za večkrat izkazano pomoč v bolezni mojega očeta. V zahvalo misijonski dar.

Štrukelj.

Bila sem v hudi stiski. Ko je bila človeška pomoč brezuspešna, se z zaupanjem zatečem k služabnici božji Mariji Tereziji in obljubim darovati za odkup zamorčeka, če bom uslišana. Danes izpolnjujem svojo obljubo in se prisrčno zahvalim za prejeto milost.

K. M.

Iskreno se zahvaljujeva služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo ter jo še nadalje prosiva pomoči. Prosi se javna objava.

Rodbina V. in M. Podgoršek.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvaljujejo za prežete dobrote in milosti: J. V. za pomoč v neki družinski stiski. — P. Leskovšek za več uslišanih prošenj. — S. A., Begunje, za dobljeno pomoč v težkih zadevah in v bolezni. — G. D., Martinvrh, za dobljeno zdravje sinčku. — N. N., Dol, za uslišano prošnjo ter se ji še priporoča. — K. A., B., za zboljšanje zdravja. Priporoča se še za neko posebno milost. — A. Stražišar za dobljeno pomoč v težki zadevi. — N. N. za uslišano prošnjo v bolezni ter se še nadalje priporoča. — Ivana K. B., za uslišane prošnje ter se še priporoča v neki važni zadevi. — I. M., Ljubljana, za uslišano prošnjo. — K., zahvalim se za pomoč pri operaciji in za dobljeno zdravje. Priporočam se še nadalje. — N. N., Bela Krajina, za dobljeno zdravje in se ji še priporočam. — Učenka 5. razr. v Štorah, zahvalim se za ljubo zdravje ter se »mamiči zamorčkov« še nadalje priporočam. — N. N. za uslišano prošnjo. — F. G., Artiče, prisrčna zahvala za pomoč v bolezni. Darujem za botrinski dar zamorski deklici na ime »Marija Terezija«. — M. J. se zahvali za uslišano prošnjo.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: R. za pomoč v raznih zelo važnih dušnih in telesnih zadevah. — Č. K., Ronzina, prosi za pomoč v štirih važnih zadevah.

*Z nebes dobrote bom delila
in rajskih rož vam bom trosila.*

Sv. Terezija Deteta Jezusa.

POPOLNI ODPUSTKI

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 1. julija, praznik predragocene Krvi Jezusove.

Dne 25. julija, praznik sv. apostola Jakoba.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavnin in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani: Jože Kramarič.

39 12.500

Sobota, 29. julija:

- 8.00 Mladinska pobožnost na Stadionu.
9.00 Zborovanje KA za inteligenco v Delavski zbornici.
15.00 Sklepno študijsko zborovanje v Unionu. Poročilo o delu študijskih dni, objava in sprejetje resolucij.
18.00 »Igra o kraljestvu Kristusovem« na Stadionu.
21.00 Večerne pobožnosti po cerkvah.

Nedelja, 30. julija:

- 9.00 Na Stadionu pontifikalna maša s pridigo.
14.00 Sprevod katoliških organizacij na Stadion. Poziv zastopnikov narodov na bratsko sodelovanje v kraljestvu Kristusovem. Prenos Najsvetejšega iz župne cerkve sv. Cirila in Metoda na Stadion. Pete litanije Sreca Jezusovega, posvetitev, zahvalna pesem, blagoslov in »Povsod Boga«.

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. — Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. štev. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Slovanska apostola, sveti Ciril in Metod, prosita za nas.

4. stran: Zamorski novomašnik Andrej blagoslavlja svojega duhovnega sobrata.

ZAHVALE

Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Mali Tereziki, služabnici božji Mariji Tereziji in Marti Chambon: N. N., Amerika, za odvrnitev dveh velikih nesreč; A. V., Dramlje, za dobljeno zdravje; družina Rola, Sv. Rupert, za pomoč v hudi bolezni; P. K., Konjice, za uslišanje v več važnih zadevah.

SPOMIN NA UMRLE

† Preč. gospod dekan Venceslav Bele, Kanal. — Jožef Pipan, dolgoletni sotrudnik naše Družbe, umrl v Rimu. — Ivana Prele, Avremio.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

